

licul

Humor și satiră

Cluj / Central Library Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Smigelskiana.

Motto: Of ce păcat, că din țîța ce ai supt,
n'a curs otravă!

BCU Cluj / Central University Library Cluj
Radu Ciubuc.

Țiua lui: »Deșteaptă-te române« din estan, s'a sêrbat în seminariul teologic din Piscul Târnavelor, prin o încușițiune caligrafică, și un prând splendid din fasole cu vermuleți.

O septămână înainte de țiua nefastă, teologilor internați nunumai li s'a întređis eșirea în grădina seminarială, dar' neci între zidurile institutului nu le-a fost conces a cânta batăr un: »Dómne strigatam!«

Cu tóte estea, când prefectul de studii Dr. Victor Smigelski, cu științele sale teologice subțuóră, s'a apropiat în țiua libertății de sala prelegerilor, a observat pe ușa salei »3/15 Mai«, scris cu cretă sacrilegă. Atăta a ajuns, ca Dr. Smigelski, întrând în sala prelegerilor teologice, se esclame cu vocea unui sobol întăpat: »Cine-i criminalistul acela, care a scris pe ușă 3/15 Mai?«

Se înțelege de sine, că la întrebarea lui Dr. Smigelski, nefiind de natură teologică, nime n'a dat răspuns. Dr. Smigelski însă n'a fost mulțămît. Înfuriat ca porcul sălbatic rănit de glonț, a trântit științele teologice de subțuóra pe catedră c'o vehemență, de la mai mulți sfinți le-a causat sguduire la creri, ș'apoi a început a rîma cu botul în manuscriptele tuturor teologilor, ca, prin asemênări caligrafice, se afle pe criminalistul, care a scris pe ușă 3/15 Mai.

O óră întregă s'a furat lui Dumnezeu din învețatura științelor despre sine cu incuișițiunea caligrafică, ear rezultatul a fost un: Ridiculus mus, și compățimirea generală din partea teologilor.

Tot în acea memorabilă di, teologii interniști, ca se'și pótă face o vie închipuire despre martirii naționali din 48, au căpătat la prând fasole cu vermuleți de mâncare. BCU Cluj / Central University Library Cluj

Esta-i istoricul serbărei lui 3/15 Mai în pomposul seminar al Blajului, zidit în nemijlocită apropiere de Câmpul Libertății, ear morala acestui istoric e: Pfu! Smigelski!

Ei și cine-i Smigelski?

Român nu póte fi. Dovadă-i numele lui; dovadă-s faptele lui. Un Român, când vede 3/15 Mai scris, nu póte avé simțul bibolului, când vede o zdranță roșie!

Smigelski e un bastard al încrucișărei rassei polone cu rassa română, dar' dacă fericitul Darwin ar fi cunoscut pe Smigelski, în veci n'ar mai fi susținut, că încrucișarea rasselor nobilitéză genul.

Născut pe Săcaș, Smigelski, și după ce s'a urcat la rangul de doctor în teologie, a rămas o secătură teologică.

Până trăia din pânea tată-so, nime nu l'a vedut sătul. Buricul lui, numai dela acel timp încóce, a început a se deslipi de spinare, și ași ridica capul, decând, ca se pótă

învăța, a început ași umplea stomachul din stipendii câștigate în sudorea feței națiunii române. În sudorea feței națiunii române și-a câștigat rangul de doctor în teologie. Tot în sudorea feței națiunii române și umple ađi, ca prefect de studii în seminariul din Blaj, stomachul cu pâne, până-când nu merită a și-l umplea cu bozi, pentru că-i place a șterge sudorea de pe obrazul națiunii, care l'a hrănit și-l hrănește, cu mărăcini.

De aceea eu susțin, că acei reverendissimi cuadrupeđi, pe al căror strămoș Christos a intrat călare-n Erusalim, și cari ađi provéd seminariul teologilor din Blaj cu apă, fac mai multe serviții națiunii române, decât Dr. Victor Smigelski, ca prefect de studii la acel seminar.

Mă alătur deci și eu la motto lui Radu Ciubuc, și đic: „Of ce păcat Smigelski, că din țita ce ai supt, n'a curs ciancali*!”

Calicul.

Odă de doliu la mormântul lui Rosetti.

S'a stins, s'a stins în fine, acel ce fără milă
 Turbura apa noastră intocmai ca Davilă;
 S'a stins, s'a dus acolo, unde mergevor toți
 Cu bun, cu rău, cu nobil, cu plebeu, soț cu soț.
 De el și de Davila ne scăpă astă dată
 Măicuța prea curată,
 Dar rău me tem că đisa lui s'a adeveri
 Și fiii lui mai aprigi, mai mari dușmanî ni-or fi.
 Și vai, de dușmăniă noi lipsă chiar n'avem
 Căci dușmanî ne sunt banii, cari noi — nu-i avem!
 Dușmanî ni-s și scolarii carii pe telegraf
 Voesc ca se aducă asupra țarei jaf
 Dar noi îi facem praf!

Dușman ni e și Tisza, căci nu vrea a ne spune
Cine? Cum? și de unde? din ce parte de lume
Ne va veni perirea? mai trăivom mult óre?
Orî ni-om topî ca niaua când vine caldul sóre?

Dar Tisza nu răspunde, el tace ca si Gal
Și ca Drul Grama despre carnea de cal,
De carea se vorbise prin Blaș și prin pregiur; . . .
Coloman Tisza tace par că n'ar fi ungur!

Dar tace; nu răspunde, par că n'ar avea gură
Și glavă tecsuită de atâta 'nvătătură
Încât și viitoriul a nil spune ar fi-n stare
Și decă ni l'ar spune, n'ar fi nici o mirare;

Că mai pređis'a Tisza lucruri de cari noi, ȃeu,
Nu credeam s'e s'e ntêmpile după cuvêntul s'eu,
Dar dracu-i drac, și pace! ér Tisza fu profet
Ađi vedem tóte n țară mergând ca racul, drept!

Adecă prosperéză sub Tisza astă țéră
Întocmai ca păstravul ce-i scos din apă — afară;
Prosperéză 'ntru tóte, cât Zulii se o vedă
S'ar, crede drept acasă sub a lui Phöbus rađă,

Destul că Tisza tace, ér in țéră la noi
Dușman ni e și grâul și blândul păpușoi,
Dușmană și fasolea, și carnea, căci de noi
Fug, fug mâncând pămêntul . . . noi — mâncăm baraboi!

De acea luminate, Rosetti prea stimate
Fi bun, din ce'a lume, trimite-un pic de carte
La cei din România, și n carte tu le scrie,
Ca dușmani, nici ca prietini, la noi ei se nu vie!

Căci, scim noi fórte bine, că ei au o movilă
De pusci de celi mai nóuë, de sistemul Davilă,
Și ușor pot erumpe cu-o cétă de voinici
Din dorobanții — mici.

Ci te rugăm fierbinte, scrie-le, fieți milă,
Se nu sê folosescă de sistemul Davilă
Că ne prinde strocșala, facem spume la gură,
Toți întrăm pe sub paturi se dovedim — bravură.

Așa suntem noi astađi, nu proști ca și odată,
Când nu sciam basmaua de ce ar mai fi dată,
Când furcuța drept lucsus, drept fală o priviam
Êr vinul din ulcele dela Jara il beam;

Nu, nu suntem aceia, noi ni-am emancipat,
Toți suntem fală gólă în ungurescul stat;
Ein glänzendes Ellend, czifra nyomorușag
E ađi ori care nemeș aci-n magyarország.

Dar ce sê đic, Rosetti, tu bine veđi din cer
Cum nemeșii de odată astađi de fóme pier . . .
Cum ici la noi in țară unicul e copil
Avut și onorat — fiul lui Israil.

De aceea fieți milă, Tu, ce niai fost dușman,
Atrage-n sus la tine încă în acest an
Pe oracolul Tisza și pe vraciul Trefort,
Divinule Rosetti, citéză-i la raport.

Se-și dé report, slăvite, cine? și când? și cum?
Mai dus'a scumpași țară pe a pierirei drum
Ca ei cu ai lor consoți? citéză-i prea mărite,
Êr nóuă cestor pacinici káposzta ne trimite.

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

N'am onórea a cunóște pe protopopul Făgetului din diecesa Drăguței, apărținétóre la pašalicul lui Téralif-Mufti-Pașa, dar' chiar și când l'ași cunóște, n'ași ști cum se păstrez atare onóre, ca, în interesul propriei mele onori, se n'o vadă nime.

Din contra, consistoriul nostru metropolitan, acest suprem for al necapacității nóstre constitutionale, ține mai mult la onórea protopopului Făgetului decât la propria sa onóre, și d'aceea mai bucuros preferă a ținea resoluțiunea asupra suspendării acelu protopop 9 ani în suspenso, decât al suspinde pe un an dela ofițiu și benefițiu.

Nu-i chemarea mea a constata motivele, din cari mai mulți creștini, pe calea recursului, au cerut dela consistoriul nostru metropolitan din Sibiiu suspendarea protopopului din tractul Făgetului. Când chestiunea suspenderei ar de-
pinde dela mine, eu ași suspinde pe protopopul Făgetului

numai d'o palmă dela pământ, și nu pe mai lung timp, decât p'o minută.

Ce nu'mi încape mie în glavă, e plânsórea unor creștini, publicată în Nr. 50 al Luminătorului din luna trecută. Acei creștini se plâng adecă, că protopopul Făgetului a denumit în comuna Poverghina p'un jurat comunal de învățător, ear' scóla a folosit'o de coteș pentru porcii presbiteriali, pe cari i-a și curățit, sau precum ȕicem noi Transilvanenii, i-a și jugănit în scólă. Se plâng mai departe acei creștini, că faptul atărei purcării, constatat fiind prin o comisiune ad hoc, și așternut consistoriului din Caranșebeș, acesta, timp fórté îndelungat, tace ca porcul în cucuruz.

Repet: Plânsórea creștinilor din tractul Făgetului nu'mi încape în glavă, pentru-că noi trăim în secolul luminei, care pretinde imperios, ca și dobitoćelor se li se deschidă scóla. Îndată ce marele învățat dela Paris, Toussenet, în vestitul seu op despre: „Spiritul dobitoćelor“, a constatat, că dobitoćele au spirit, nu ne mai rămâne alta, decât se ne trimitem și porcii la scólă, chiar și déca am avea temere motivată, că se maghiarizează.

Au trecut acele timpuri, în cari porcul se privea de simbolul nesăției și al necurățăniei. Dar' chiar și-n acele timpuri porcul și-a dovedit necesitatea sa pentru existența omenească în forma de slănină (clisă), șuncă, cârnaț etc., fără d'a fi fost admis în scólă, precând ađi în tóte ȕilele putem vedea destui porci, cari nunumai au trecut prin scóle, dar' pórtă și reverende, fără ca cineva se se póttă lăuda, c'a mâncat batăr vro varză feartă cu carnea lor.

De aceea eu gratulez protopopului din tractul Făgetului pentru-că el a fost primul departevéđetor, și a deschis porcilor scóla, ba'mi vine se-i dau numele pe care Homer l'a dat lui Eumeus, și se'l numesc: „Purcar dumneđeiesc!“

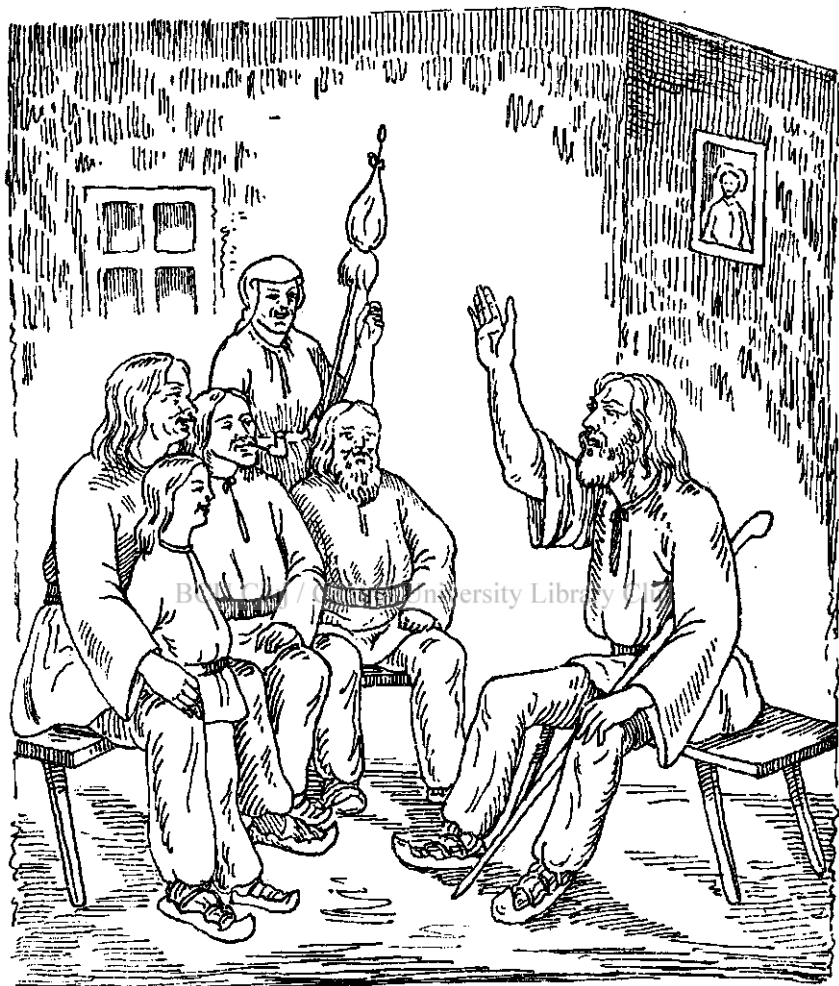
Precum odinióră nimfa Chirche a prefăcut pe consoții lui Odisseu în porci, așa protopopul Făgetului póte avea nobila intențiune d'a face din porcii curățiti sau juganiți în scóla din Poverghina călugări.

Decând eruditul învățat francez Toussenel, după tóte regulele științei moderne, a constatat existența spiritului dobitócelor, neci porcilor nu se mai póte contesta facultatea culturală. Porcii nu se mai pot privi d'un object fără valóre ca-n timpurile lui Christos. Domnului Christos când se afla pe pămêt, i-a fost conces a scóte pe Dracul din nu știu ce vagabund și al îndrepta în turma de porci, pentru-că în timpurile acelea nu erau antisemiți, ear' semiților nu le era ertat se mănânce carne de porc. Prin urmare n'a fost nici o pagubă de acei 500 de porci, cari după ce Dracul a întrat în ei, s'au aruncat în mare.

Ađi, în era antisemitismului, în care însuși semiții au devenit antiporci, om cu mintea întregă nu mai póte nega dreptul porcilor la o modernă desvoltare culturală.

De aceea eu compătinesc din inimă pe acel corespondinte al Luminătorului, care se plânge asupra protopopului din tractul Făgetului, pentru-că a deschis porcilor scóla din Poverghina, și pretinde dela consistoriul din Caranșebeș suspinderea unui protopop atât de meritat pentru desvoltarea culturală a porcilor. Consistoriul din Caranșebeș a dat destule doveđi, că știe aprețui valórea porcilor grași, și de aceea nu-i este ertat a privi în protopopul Făgetului altceva, decât ceea-ce Horaț esprimă prin vestitele cuvinte: „Porcus de grege Epicurii” sau pe românește: „Porcul, și îmbrăcat în revereandă, tot porc rămâne!”

Stan Pățitul.

Mulți bețivi am vădut în viața mea, dar bețiv ca popa Alexie Mija din Toderița, comitatul Făgărașului, sau comitatul boerilor cu ceapa-n proțap și slănină ca-n palmă, nu afli în totă istoria universală a bețivilor, dela Noe până la întemearca societăților pentru maghiarisare.

Dacă popa Alexie Mija, în viața, sa s'ar fi îmbetat numai de atâtea-ori, câți peri are'n barbă, neci un jidan

n'ar fi scăpat din arênda cârciumei din Toderița fără bancrot. Popa Alexie Mija atâta-i de bețiv, încât însuși Leonat din Longobarda, când l'ar vedea beat, ar dispera, l'ar învidia, și-n disperatiunea învidiei și-ar maghiarisa numele, ca nime se nu'l mai cunoscă.

Popa Alexie Mija are în parochia sa din Toderița 1200 de suflete, asupra cărora dispune de dreptul de a lega și deslega. Ce confesiune țin acele 1200 suflete nu știu. Atâta știu însă sigur, că popa Alexie Mija ține la confesiunea: Rachiul, care nu se bea, și-a greșit chemarea.

Din toate cele 1200 de suflete încredințate păstoriei popei Alexie Mija, neci unul, ba toate laolaltă n'au suflat atâtea litre de vînars, câte a suflat el. De ci se explică ușor și faptul, că neci unul din acele 1200 suflete nu se poate lăuda, c'a văduț vrodată pe popa Mija treaz. Ba ce e și mai semnificator, țigarii din Toderița, cari odată-n an cercetează biserica, jură-n pelea gólă, că neci la Paști n'au văduț pe popa Mija treaz.

Popa Alexie Mija din Toderița ține sus și tare, că beția e supremul grad al fericirii omului pe acest pământ, și, că Sfântul Petru însuși, numai beat fiind, s'a putut urca până la al triilea ceriū. De aceea și popa Mija urmează pe Sfântul Petru, și deși nu i-a succes a se sui până la al triilea ceriū, cel puțin e permanent beat.

Când vine popa Mija dela cârciumă, și aceasta se întemplă de regulă pela mezul nopții, e mai fălos decât Sfântul Petru, când s'a pogorît din ceriū, cu toate că pe Sfântul Petru, pogorându-se din ceriū, îl cântau îngerii, precând la popa Mija, când vine nóptea dela cârciumă, latră câinii ca la lup.

În comuna Toderița nu-i părău, neci șant, neci baltă, în care popa Mija n'a căduț beat, și unde ceialalți porci

din comună n'a dat de lava eruptă din stomachul lui prea încărcat cu spirituose.

Într'o nópte, nu demult, venind popa Mija din cârciumă cătră casă într'un stadiu, în care ori-ce porc consciu de demnitatea genului seu, de ruşine s'ar fi înroşit în obraz, după-ce a întrat în tinda locuinţei sale, n'a mai aflat uşa, care duce în odaiă, a orbecat lung timp prin tindă, şi-n fine a cădută, cu cele dinapoi ale sale, preste o corfă, în care o găscă-şi clocea ouăle. Cum a cădută cum nu, nu ştiu, destul, că cădând a sugrumat gâtul găşcei de marginea corfei, şi cel puţin a dormit pe pene.

În dimineaţa următoare popa se pomeneşte, se ridică pe picioarele cele dinapoi, vede găscă mórta, o ridică din corfă, şi ridicându-o, observă, că din ouăle sparte, nişte boboci 'şi scot ciocurile galbene la lumină.

Aci se fi vădută bucuria popei Mija. Norocul lui c'a fost încins cu şerpariul, pentru-că de bucurie 'şi sărea din pele, şi póte că'l mâncau câni.

Cu un cuvânt, popa Mija credè, că el a clocit ouăle de găscă şi a scos bobocii. De aceea i-a luat cu mare atenţiune din corfă, i-a dus în odaiă, şi i-a pus sus pe cuptor, tocma în momentul, când preoteasa, după ce a fost făcut focul, şi-a aşedat óla cu apa de mămăligă în vatra cuptoriului.

N'au trecut 5 minute de ceartă regulată între preoteasa şi popa, când preoteasa-şi vede de mămăligă observă, că bobocii de găscă, cădând de pe cuptor, înotau în răvariul de mămăligă.

Asta s'a întemplat Vineri, şi Vinerea şi de post fiind, preoteasa, ca se nu-şi calce credinţa stremoşască în sfinţenia posturilor, prinde răvariul, şi cu boboci cu tot 'l

trânțește în capul popei. Răvariul se sparge, apa curge, bobocii cad șiși sparg capul, ear popa Mija rămâne cu mustrearea conștiinței, că n'a spovedit găasca, înainte de ce i-a frânt gâtul de marginea corfei, in care clocea.

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Scopul creării universului e razimul bețivilor, pentru-că aceștia, în spațiul gol fără trupuri compacte, n'ar avea pe ce cădea!

* * *

Un metropolit, ca și ori-care alt individ de înaltă poziție, când împrumută dela servitorea sa o pițulă, mai curând și perde nimbul, decât, când o sărută!

* * *

Luna e protectora amorezaților, dar numai după-ce se ascunde-n nori!

* * *

Sînt destui copii, pentru a căror creștere, părinții lor ar trebui băgați într'un institut de corecțiune!

* * *

Se vede că ministrul finanțelor noastre Szapáry n'a spus deficitul Ungariei la espozițiunea din Budapesta, pentru-că acel deficit întrecînd d'o sută de ori valórea tuturor objectelor espuse, și fiind un adeverat product al aptitudinei următorilor lui Arpad, ovreiu Francisc Pulsky n'ar mai avea motiv d'a susține, că una jumătate a objectelor espuse e de origine semitică, cealaltă jumătate de origine germăna, iar restul, alias nimica, de origine maghiară.

* * *

Adevărații purtători ai ideii de stat maghiar, în formă concretă, sînt Ciangăii!

* * *

Necontestabile merițe și-a câștigat Tribuna prin scóterea ilustrissimilor din tufă, unul după altul, la iveală. Singur ordinea-i gresită. Tribuna nu trebuiè adecă se începă cu tufa spirituală A. Millian!

* * *

Veniva timpul, în care adevărații următori ai lui Arpad și vor aștepta mîntuirea lor dela Messia Isztoczy, atunci însă idea de stat maghiar nu va mai miroasa a usturoiu!

* * *

Dacă Francisc Pulszky susținînd, că espozițiunea din Budapesta jumătate e semitică și jumătate germăna, adevăr vorbește, cât timp se recere, până-cînd societatea de maghiarisare dela Cluj și va trimite pocăința sa la espozițiune?

* * *

Cuintesența răspunsului lui A. Millian la deslușirile lui Dr. Diaconovici despre mórtea Viitoriului e: »Nu schimbați pe illustrissimi din tufă cu alți șarlatani!«

* * *

Emisiunea nóuei rente de hârtie a Ungariei se asemănă cu spovedania deficitului înainte de bancrot!

* * *

Administratorul protopopesc al Avrigului Maxim, n'a murit din lipsa de ȃile, ci din lipsa de speranță, că, sub regimul de ađi al biserecei gr. or. va deveni vr'odată protopop definitiv!

* * *

Reuniunile pentru maghiarisare, alegând în comitetele lor executive și medici, nu va strica, dacă se vor îngriji și de așa numite: Cară funebre!

* * *

La espoșiunea din Budapesta, despărțământul dobitócelor, sa premiat, ce e drept, în ceea-ce privește grásimea, Ovreei, privind însă la rassa dobitócelor, Maghiarii au fost cei dintâiu. De aceea Francisc Pulsky n'are dreptate a afirma, că espoșiunea din Budapesta jumătate e ovreiască, jumătate nemțască, și, prin urmare, numai restul maghiar!

* * *

»Calicul«, cu tóte că figurează numai în despărțământul »Colecțiunea ȃiarelor din Ungaria«, el, din punct de vedere curat maghiar, totuși e cea mai fidelă espressione a espoșiunii din Budapesta!

Chiuituri d'ale țărenilor la joc!

Măritama și mărita
 Pânea n'o știu frământa,
 Pe lopată n'o știu pune
 Trebuie s'o leg de fune!

* * *

În satul din care-s eu
 Nu e popă nici birău,
 Că i-a bătut Dumnezeu;
 Pe popa pentru tămâie,
 Pe birău pentru porție!

* * *

Bate Dómnne pe popa,
Că mi-a spovedit mândra;
Nu ştiu ce canon i-a dat,
Că nu stă la sărutat.

* * *

Me dusei la mândra mea
Şi-o allai c'o ie rea,
Cea mai bună şi-o cârpea,
Se meargă la joc cu ea!

* * *

Lelei cu pânza de vara
Îi mânca vermii mânjla,
Blăstămatul de resboi!
Îi face tot lăturoi!

Însurama'şi însura,
Hidă tare n'aşi lua;
Frumósă încă nu'mi place,
Că prea mulţi şogori 'mi face!

* * *

Dragostea de om moşneag,
Ca carnea-i de puiu bêteag;
Din ce-o ferbi din ce se móe,
Când o mândri cređi că-i strigóe!

* * *

Fata popii din Nucet,
Are-un drăguţ ca un ied;
Când 'l scapă d'ingă sine,
Se duce şi nu mai vine!

* * *

Florivică flóre albastră,
Fugi bade dela feréstă,
Că nu-s fată ci-s nevéstă;
Nu-s fată de măritat,
Ci nevéstă cu bărbat!

* * *

Sărutatul de om drag,
Plăteşte mare iosag;
Iar cel de omul urit,
E ca rítul cel molit,
Mergi cu cósă se'l coseşti,
Stai în loc şi-ngălbineşti!

* * *

Dacă-i bade treab' așa
Hai se împărţim dragostea,
Măcar şi cu lingura
Dacă nu cu cumpëna;
Cât la mine atât la tine,
Se fie pace şi bine
Se nu ne mai ştie nime!

* * *

Când mi-am luat eu nevéstă
Dumneđeu n'a fost acasă,
A fost cu sapa la vie,
Şi mi-a dat pe tónţa mie.
Cu tónţa lua-ór dracu
Trebe se'mi vecuesc veacu;
Cu tónţa şi cu nebuna,
Se'mi facă din drum cu mâna!

* * *

Dute bade și te culcă
 Nu'mi ținea umbră la furcă;
 D'ai ședea bade pân mâne
 Mie tot nu mi de tine;
 De ai ședea tótă nóptea
 Nu mi de dragostea ta;
 Neci nu mi neci nu mi-a fost,
 Numai cât te-am făcut prost,
 Neci nu mi, neci nu'mi va fi,
 Numai te-oi încelui!

* * *

Mândra mea de astă véră
 Nu plătește-acum o zală;
 Mândra mea d'acum un an
 Nu-i vrednic'acum un ban!

* * *

Te cunoști mândro pe ochi,
 Că'ți stă gândul pela popi
 Dér te șterge pe la gură,
 Că popii's la 'nvěțătură
 Și te șterge pela nas,
 Că remân celibi în Blaj!

* * *

Nu fi bade așa mândru
 Că la tine nu'mi stă gându;
 Nu-s ai tei boii neci carul,
 Numai chinul și amarul!

* * *

Pân' eram neînsurat
 Umblam fluerând prin sat,
 Mândrele cari m'auđeu,

Porțile îmi deschidéu,
 Și mesele'mi întindéu,
 Cu buze moi mă tractau;
 Dar de-când m'am însurat,
 Inzedar. fluier prin sat,
 Că mândrele, cari m'aud
 Tóte porțile inchid
 De și câni-n sat me rid!

* * *

Pentru mândra care'mi place,
 Trei ڃile la domni ași face,
 Pentru care mi urită
 Fac o ڃi și'mi pare multă!

* * *

Nevéstă cu ochii bori,
 Nu te uita la feciori,
 Ci te uită la bărbat,
 Dacă dracul ți l'a dat!

* * *

Mândro dragostele nóste,
 Au rămas pustii pe cóste;
 Eri am fost mândro la ele,
 Ș'am aflat că-s viorele;
 Viorele treicolori,
 Când le veđi mândruțo mori!

* * *

Dragu-mi badea cu cizme,
 Că-l aud séra când vine
 Cu cizmele tropoind
 Cu gurița fluierând!

* * *

Spune bade maicăta,
 Se'și închidă grădina.
 Tot cu lin și cu pelin
 Ca se nu ne întâlnim
 Decât vineri câte-odată
 Dumineca ȕiua tótă!

* * *

Frunță verde fóie fragă
 Crede-me bădiță dragă,
 Că cu nime nu'mi fac trébă;
 De'mi fac trébă cu altul,
 Eu mă jor și tu mă creȕi,
 Dar când iubesc, tu nu veȕi!

* * *

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Ai cetit în Telegraful Roman sóte, că, în chestiunea milei nóstre împărătești, s'a conchemat pe ȕiua de 4. Iunie un sinod archidiececan extra-ordinar, primul, decând biserica nóstră constituțională se bucură de datorii flotante.

Pupăză: Bucurie lui Zaharie! Ei și ce voiți voi cu extra-ordinarități sinodale? Nu ve e destul a fi odată-n an ordinari?

Colac: De sote, e un cas estraordinar la mijloc. Ministrul culdușilor năstre Trefort, sau vorbind cu Max Wirth, ministrul de culte al țiganilor gr-or. din Ungaria, a hotărit, pre cum bine ști, ca 4000 fl. din mila împăratăscă de 24000 fl. se le pună la dispozițiunea metropolitului Miron, pentru-ca acesta se'și ridice vaza și se desvólte spiritul patriotic în credincioșii sei, iar cu 20000 fl. 'și rezervă însuși ministrul dreptul d'a ne corupe clerul. Asta, fără îndoială, e o chestiune, pre care numai sinodul o pôte rezolva!

Pupăză: Înțeleg sote! Voi ve veți aduna în sinod extra-ordinar, ca se deliberați asupra acestui extra-ordinar cas. Aveți drept, și bine faceți, dar eu te asigur, că dacă voi nu ve adunați deja luminați în sinod, Duchul Sfânt nu se mai pogoră preste voi, ca se ve lumineze, de i-ați promise plăcinte cu brânză în 7. pânze!

Colac: Vorbă se fie! Dar cum drac se pogoră Duchul Sfânt preste voi și ve luminéză atât de bine, încât voi, în fie-care an, păpați din mila împăratăscă 24000 fl., fără ca Trefort se ȃică câr?!

Pupăză: De, noi nu suntem voi. Metropolitul nostru n'are lipsă de 4000 fl. ca se'și câștigue vază, și se producă-n noi spirit patriotic!

Colac: Nu, nu, voi nu sunteți noi. Voi neci nu ve spargeți capul după vaza metropolitului vostru. Vouă ve e destul cu cele 24000 fl., pentru-că spiritul patriotic vi'l dă Mendel, ba trimiteți pe Dr. Gramma și pe Csató Lajos, de vi'l aduce direct din Budapesta, ca mai cești ani, când cu Viitoriul. Eu te asigur însă pe tine sote, că nouă nu

ne e de cele 4000 fl. Mai curând plătește Trefort cu cele 4000 fl. toate datoriile de stat ale Ungariei, decât ridică vaza metropolitului Miron.

Pupăză: Ei, și atunci pentru-ce conchemați sinod extra-ordinar? Voi cu sinodul extra-ordinar cheltuiți din punga vóstră mai mult decât ve dá ministrul Trefort, pentru-ca se ve ridicati vaza metropolitului vostru.

Colac: Nu ne dóre pe noi capul de vaza metropolitului Miron. Pentru asta îngrijeste Gazeta Transilvaniei, Tribuna, Calicul, etc. Noi, în sinodul estraordinar, vrem se ne convingem, cu cât sântem noi mai réi patrioți, decât voi, de statul nu ne dá 24,000 fl. cum ve dá vouë, fără neci o rezervă?!

Pupăză: Pentru ca se ve câștigați atare convingere n'aveți lipsă de sinod estra-ordinar. Lipsiti-ve de constituțiune, adoptați absolutismul lui Vancea, și voi căpetați, nu 24,000 fl., dar' 240,000 fl. la an!

Colac: Nu ni nouë de bani sóțe; bani au și Țigani! Noi voim egală îndreptățire!

Pupăză: Dacă voiți egală îndreptățire, atunci nu ve rămâne alta decât se ve faceți Țigani, se ve mâncați biserica, ș'apoi se țreceți la sfânta Unire!

Un capitalist.

- Cum te mai afli sôte?
— Slavă Domnului, bine!
— Din ce mai trăiești tu?
— Dintr'al meu!
— Și de unde'l ai?
— Din al altuia!
-

Vulpe negustorească.

Țăreanca: Ce, 5 fl. cei dumniata pe stofa asta? Dumnia-ta ești mai scump decât toți, și totuși ai publicat în gazete, că-n prăvălia dumnitale jumătate-i mai efin!

Negustoriul: Așa și e! Dacă cumperi jumătate o și capeți mai efin.

Orbul de gard, județul de lege.

Președintele: Ai auzit spusa martorilor, incusa procurorului de stat, și apărarea avocatului dumnitale — mai ai, după toate acestea, ceva de observat?

Înculpatul: Eu chem pe Dumnezeu de martor al nevinovăției mele!

Președintele: Ascultarea martorilor încheiată fiind, cererea dumnitale pentru ascultarea ulterioară a martorului numit, e contra lezei și nu se poate considera!

Domnului Audax: Nu te supăra dacă-ți asemăn istoria cu'n om lung, care pòrtă o străiță gólă de gât. N'o pot publica așa, iar când m'ași apuca eu s'o prelucru, n'ași consuma mai mult de 13 cuvinte și adecă: Un ham în grumazi merită popa, care in stadiul beției 'și perde patrafirul.

Pentru poesia trimisă, nimerită fiind, primește mulțămă-mita mea.

D-lui Strigoiu: Descântăturile trimise sânt originale. Rar am cetit formule atât de exacte. Dacă și se dă ocasiune mai culege atari descântături din părțile acelea.

Ca recompensă pentru cele trimise vei primi Calicul pe o jumetate de an gretuit.

Mai multor Domni: Știu că așteptați de mult responsul meu. Dedațive cu așteptarea, și așteptând nu ve-va cădea greu așteptarea după responsul, cu care, silit de împrejurări, ve datorez.

Nou abonamânt la Calicul.

Pe al doilea semestru a. c. deschidem un nou abonamânt la Calicul in condițiunile arătate în fruntea foii.

Cu exemplare complete dela începutul anului mai putem servi.

Din anii 1881, 1882 și 1884 nu se mai află exemplare complete, ci numai numeri singuratici, cari se vënd a 10 cr.

Din anul 1883 se află 20 exemplare complete a 1 fl. 50 cr.

P. T. Domni, cari voesc a vinde exemplare complete din Calicul anului 1881 a 3 fl., se se adreseze la:

Administrațiunea Calicului.